

Arrest

nr. 348 520 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PETIT
Groenkraaglaan 3
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 24 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 12 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 24 november 2025, waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, internationale bescherming wordt geweigerd en het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) vast en besluit hij dat verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij met toepassing van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, (h)) juncto § 2, van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond beschouwd.

2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn

geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

4. Verzoekende partij verklaart haar land van herkomst, Vietnam, te hebben verlaten omwille van financiële problemen met schuldeisers. Ze stelt dat ze in Vietnam werd opgelicht door de maatschappij Belife bij wie ze een maand lang (op proef) werkte, die zonder haar medeweten leningen op haar naam afsloot, een praktijk die het bedrijf bij vele mensen toepast. Sinds februari 2021 wordt ze gecontacteerd door schuldeisers die haar telefonisch en per sms contacteerden en ook bezoeken thuis brachten. Om het hoofd te bieden aan de stress ten gevolge van de schuldeisers die haar contacteren en om geld te verdienen om haar familie te helpen, verliet ze Vietnam.

5. Verzoekende partij toont geen nood aan internationale bescherming aan.

5.1. De door verzoekende partij aangehaalde problemen berusten op louter gemeenrechtelijke gronden, en houden als dusdanig geen verband met één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag. Haar relaas is van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard. Er is geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag aangehaalde gronden.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling evenwel aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Artikel 48/3, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. In casu blijkt nergens uit verzoekende partij haar verklaringen of uit het verzoekschrift dat de aangevoerde problemen zouden zijn ingegeven door één van de in voornoemd artikel geciteerde gronden. De problemen van verzoekende partij in Vietnam en vrees bij terugkeer zijn van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden.

Daar de aangehaalde problemen geen verband houden met één van de voormelde criteria, kunnen zij bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolgung' in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij komt om die reden niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

5.2. Er zijn evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, met name doodstraf of executie, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

5.2.2. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat ze bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Verskillende vaststellingen plaatsen namelijk vraagtekens bij de waarachtigheid van verzoekende partij haar verklaarde problemen.

Zo legt verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neer van haar werkzaamheden bij het bedrijf Belife dat haar zou hebben opgelicht door zonder haar medeweten leningen op haar naam af te sluiten. Ze legt geen contract noch werkaanvraag bij het bedrijf neer.

Wat betreft de documenten die verzoekende partij wel neerlegt, betreft het alle kopieën die geen enkele waarborg bieden inzake de authenticiteit ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien toont de kopie van een lening louter aan dat verzoekende partij in Vietnam een lening afsloot, doch niets meer. Het afschrift van een privégesprek kan op erg eenvoudige wijze geënceneerd of volledig zelf geproduceerd worden, waardoor het elke objectieve bewijswaarde ontbreekt. Daarnaast kunnen privéfoto's, door enscenering van locatie en omstandigheden, geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De neergelegde documenten tonen dan ook geen nood aan internationale bescherming aan.

Van de beweerde contacten met de politie en klacht van haarzelf (en ook andere slachtoffers) bij de politie tegen de maatschappij die haar oplichtte, ligt geen bewijs voor, waardoor het slechts een blote bewering betreft.

Uit verzoekende partij haar verklaringen (notities persoonlijk onderhoud van 20 november 2025) blijkt bovendien dat zij onwetend is omtrent enkele zeer belangrijke elementen in haar relaas. Zo is ze vaag en blijft ze op de oppervlakte wat betreft de precieze manier waarop Belife leningen op haar naam kon aangaan. Ze heeft er bovendien geen idee van wie precies het geleende geld ontving noch aan welke interest ze zou moeten afbetalen. Verder weet ze niet hoe de schuldeisers haar kennen.

Uit niets blijkt bovendien dat verzoekende partij zich hierover grondig heeft proberen te informeren, in een poging om op de hoogte te komen van de problemen die haar ertoe noopten om de zeer ingrijpende beslissing te nemen haar land te verlaten en alles en iedereen er achter te laten.

Ze lijkt niet goed op de hoogte wie en wat ze precies dient te vrezen en of er geen oplossing voor kon en kan worden gezocht, noch wat er na haar vertrek uit Vietnam nog zou zijn gebeurd, waar haar moeder, twee broers en zus nog steeds wonen. Ofschoon volgens verzoekende partij de schuldeisers bij hen thuis kwamen en ze hun thuis niet met rust laten, stelt haar moeder, net als 2 broers en een zus, het na haar vertrek goed (NPO, p. 4 en 11). Nergens blijkt uit dat, niettegenstaande de vele bezoeken bij hen thuis van schuldeisers, de familie van verzoekende partij nog enig probleem zou hebben gekend, doch integendeel aangezien ze het blijkens de uitdrukkelijke verklaringen van verzoekende partij daarentegen dus goed stellen. Deze vaststelling/gang van zaken zoals door verzoekende partij geschetst, zet de geloofwaardigheid van de beweerde problemen danig op de helling.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt bovendien niet dat zij, naast de beweerde klacht bij de politie, nog hulp heeft gezocht in Vietnam, bijvoorbeeld via een advocaat of via een andere weg, en

zoals reeds werd opgemerkt, ligt dus geen bewijs voor van de klacht die ze zou hebben ingediend tegen het bedrijf. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt bovendien dat ze er zelfs niet aan heeft gedacht om een advocaat in te schakelen.

Voorts is het ten zeerste opmerkelijk en bevreemdend dat verzoekende partij er het raden naar heeft wat er zou gebeuren indien zij de leningen niet kan terugbetalen: “Wat het gevolg is, weet ik niet” (NPO, p. 11).

Van een persoon die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten en op grond van de problemen in het land van herkomst internationale bescherming verzoekt, kan en mag nochtans redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis van, minstens een grote interesse in zijn vervolgingsproblemen worden verwacht. Verzoekende partij geeft blijk van een gebrekkige kennis en interesse, die op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen.

Verzoekende partij haar verklaringen vertonen ook inconsistenties. Waar ze initieel op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie ‘Vragenlijst’ van 17 oktober 2025) verklaarde dat er leningen bij 5 à 6 banken werden afgesloten waarvan er 4 haar geld vroegen, gaf ze nadien op het CGVS aan dat er slechts 2 (à 3) schuldeisers zijn, waarbij ze 2 namen van privébanken noemde. Dergelijke tegenstrijdigheid in haar verklaringen ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van het relaas.

Voorts kan niet worden voorbijgegaan aan het door verzoekende partij laat(tijdig) indienen van haar beschermingsverzoek. Ze wachtte na haar aankomst in België in september 2024 nog zeer lange tijd, met name tot 14 april 2025 en dus meer dan een half jaar om hier om internationale bescherming te verzoeken. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekende partij liet dit dus geheel na en biedt hiervoor geen goede reden. Het ondermijnt op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet ook een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Het ontbreken van bewijs omtrent verzoekende partij haar identiteit, dat een kernelement uitmaakt in de procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt eveneens een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas. Verzoekende partij geeft geen bevredigende verklaring voor het ontbreken ervan. Integendeel, ze legt tegenstrijdige verklaringen af door eerst te verklaren dat ze haar origineel paspoort op weg van Hongarije naar België verloor, om nadien in strijd hiermee te verklaren dat ze haar paspoort in België in november 2024 verloor, een verlies dat ze blijkens haar verklaringen bovendien nooit heeft aangegeven. Bijkomend geeft verzoekende partij nog aan dat ze nadien geen enkele moeite heeft gedaan om een nieuw Vietnamees paspoort te verkrijgen “omdat ze het niet nodig vindt”, wat blijk geeft van een gebrekkige interesse en waarmee ze zelf verzaakt aan de medewerkingsplicht door op die manier er zelf aan te verzaken belangrijke elementen in het kader van haar beschermingsverzoek aan de Belgische autoriteiten te bezorgen.

De Raad acht verzoekende partij haar relaas niet aannemelijk of geloofwaardig. Verzoekende partij toont aldus op grond hiervan geen nood aan subsidiaire bescherming aan op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, is de vraag naar eventueel voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst irrelevant.

Wat betreft de argumentatie in het verzoekschrift van verzoekende partij als alleenstaande vrouw zonder sociaal vangnet, weet zij hierin niet te overtuigen nu zij blijkens haar verklaringen nog wel over een familiaal netwerk in Vietnam beschikt, waar haar moeder, twee broers en een zus nog steeds wonen. Bovendien geeft verzoekende partij blijk van een grote mate van zelfstandigheid, zelfredzaamheid en ondernemendheid, aangezien zij zich blijkens haar verklaringen inspant door in Vietnam, en nadien hier in België, werk te zoeken om in het onderhoud van haar familie te voorzien. Verzoekende partij toont met haar zeer algemeen betoog omtrent “haar positie als vrouw in een sociaal-economisch precaire context” geen nood aan internationale bescherming aan. Het komt verzoekende partij toe, gelet op de bewijslast die in beginsel op haar rust, dergelijke nood in concreto aan te tonen, wat zij evenwel geheel nalaat.

5.2.3. Er zijn geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Vietnam.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

V. MACHIELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. MACHIELS

M. RYCKASEYS